

sel til den højtærede Justitsminister og Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Den skulde gaa ud paa at søge at vække Regeringen op af den Dvale, der aabenbart maa have været til Stede i de forløbne $3\frac{1}{2}$ Aar. Vi ville med andre Ord lyse efter denne Ting og sørge for, at den ikke dør Straadød. Vi have derfor fremsat en Forespørgsel, om de højtærede Ministre i indeværende Rigsdagssamling agte at fremsætte et Lovforslag om vanrøgtede Børns Frelse for Samfundet.

Borghjerg: Det har været mig og den Side i Tinget, jeg tilhører, en Glæde, at dette Spørgsmaal er blevet draget frem. Ærede Medlemmer ville jo vide, at det er et af de gamle Punkter paa mit Partis Program, men det synes at have været et af de Punkter, som have været vanskeligst at faa frem i den offentlige Bevidsthed. Da i Begyndelsen af Halvfjerserne Socialdemokraternes Program første Gang kom frem til Diskussion, blev der af Rimestad, altsaa fra diametralt modsat Side, udtalt, at dette Punkt om Børneopdragelsen paa Socialdemokraternes Program var en Guldklump i en Ørken. Det har senere vist sig, at det, der af de nationalliberale blev kaldet en Ørken, nemlig vort almindelige Program, vor Opfattelse af Statens Pligter over for de gamle, de syge og Arbejdsinvaliderne, har været forholdsvis nemmest at faa frem i den almindelige Diskussion, og der er i en Aarrække gjort i ethvert Tilfælde Tilløb til at løse disse forskellige Spørgsmaal. Man har fra anden Side mere og mere erkendt, at vort almindelige Program ikke var en Ørken, men en frugtbar Mark, hvor alle Tidens Tanker spired. Vor Opfattelse af Skolevæsenet og Børneopdragelsen — hvad der den Gang af Rimestad, som sagt, blev kaldet en Guldklump — har det længe ikke været muligt at faa Almenhedens Opmærksomhed henvendt paa, men efterhaanden blev dog denne Guldklump Genstand for Opmærksomhed. Allerede det, at Staten nedsatte en Børneopdragselskommission, var et betydeligt Fremskridt, og vi glædede os fra vor Side i høj Grad, da Betænkningen fremkom, og Kommissionen fremlagde sit Materiale, selv om den ikke gik vidt nok, hvad der var en naturlig Følge af, at dens Opgave var stærkt begrænset. Saa gik der Aar efter Aar, og baade i Pressen og her i Rigsdagen er der blevet lyst efter et Lovforslag i Overensstemmelse med Betænkningen. Jeg skal mindé om, at under Behandlingen af Finanslovsforslaget har det Partis Ordfører, hvortil jeg hører,

spurgt Regeringen, om den ikke snart havde i Sinde at gøre Alvor af de Reformtanker, der vare nedlagte i Kommissionens Betænkning. Det har smertet os i høj Grad, at det ikke er blevet til noget. Derfor glæder det os i høj Grad, at man nu ogsaa fra anden Side tager dette Spørgsmaal op til Behandling. Jeg vil slutte mig til den ærede Ordfører for Forespørgerne i indtrængende at opfordre Ministrene til at tage dette Spørgsmaal op til Behandling. Det er mig meddelt, at der har været Strid mellem den ærede Justitsminister og den ærede Kultusminister om, hvem denne Opgave nærmest hørte ind under, og at det skulde have bidraget til, at det varede saa længe, inden der blev gjort noget. Jeg anser dog denne Grund til Sagens Forhaling for at være for latterlig til, at den kan være rigtig. Sagen er saa stor, at en saadan intraministeriel Splid sikkert ikke kan have nogen Indflydelse paa Spørgsmaalet.

Det har i mange Aar været det Partis Opgave, hvortil jeg hører, at indskærpe det borgerlige Samfund Statens Pligter baade over for de gamle, de syge, Arbejdsinvaliderne og de arbejdsløse o. s. v., men vi have ogsaa i høj Grad søgt at indskærpe Folk Forstaaelsen af Statens Pligter over for Børnene. Børneopdragselskommissionens Betænkning af 1895 slaar de Principper fast, som man saa ofte fra vor Side har gjort gældende. I Kommissionens Betænkning Pag. 22 siges det: „Det følger af Arbejderforholdene, at mange Børn saa godt som hele Dagen ere overladte til sig selv, fordi begge Forældrene — muligvis meget hæderlige Folk — maa forlade Hjemmet for Arbejdets Skyld“. Det erkendes altsaa, at de moderne økonomiske Forhold efterhaanden opløse Hjemmene, tvinge Hustruen ind paa Arbejdsmarkedet og bevirke, at Hjemmet ikke kan blive den Børneopdragselsinstitution, som det skulde være og var i gammel Tid. Der staar, at Forældrene kunne være meget hæderlige. Kommissionen anerkender altsaa, at det ikke nødvendig er Forældrenes Skyld, det er de moderne økonomiske Forhold, der bevirke, at Børneopdragelsen maa forsømmes. „Et betydeligt Antal Forældre“ — hedder det i Betænkningen — „mangle i høj Grad enten Evne eller Vilje — maaske begge Dele — til at sørge forsvarlig for deres Børns Opdragelse“. Man nævner forskellige spredte Forsøg, der ere gjorte her i Landet ved Hjælp af Plejehjem, Børnehjem og Opdragsanstalter pna at løse dette Spørgsmaal, men